

Pauli första bref till Timoteus.

1 Kapitlet.

Aposteln påminner Timoteus att
varna mot främmande lära och
lärer ett rätt bruk af lagen.

Paulus, Jesu Kristi apostel
efter befallning af Gud, vår

Frälsare, och af Herren Jesus
Kristus, vårt hopp,

Ag. 9: 15; Gal. 1: 1; Kol. 1: 27.

2 till Timoteus, mitt sann-
skyldiga barn i tron. Nåd,
barmhärtighet, frid från Gud,

vår Fader, och Kristus Jesus, vår Herre. Ag. 16; 1; 1 Kor. 4: 17; 1 Tess. 3: 2; Gal. 1: 3; Tit. 1: 4; 1 Pet. 1: 2.

3 Såsom jag uppmanade dig, när jag for till Macedonien, att stanna kvar i Efesus, på det att duskulle bjuda somliga att icke driva främmande läror, Ag. 20: 1, 3; Gal. 1: 6, 7.

4 eller akta på sagor och ändlösa släktledningar, som framhållaspörmål, snarare än Guds nådesförvaltning genom tro; så uppmanar jag dig och nu.

1 Tm. 4: 7; 2 Tim. 2: 16, 23.

5 Men ändamålet med budet är kärlek af rent hjärta och af godt samvete och af oskrymd tro,

Rom. 13 8; Gal. 5: 14; Mt. 22: 37.

6 hvärifrån somliga hafva förrat sig och vändt sig bort till onyttigt tal,

1 Tim. 6 4, 20; Tit. 1: 14; 3: 9.

7 viljande vara laglärare, utan att förstå, hvarken hvad de säga, eller hvarom de bedyra.

8 Men vi veta, att lagen är god, om man brukar honom lagenligt,

Rom. 7: 12.

9 vetande, att för en rättfärdig är icke någon lag satt, utan för orättfärdiga och gensträfviga, för ogudaktiga och syndare, för oheliga och oandliga, för fadermördare och modermördare, för mandräpare,

Gal. 3: 19; 5: 23.

10 horkarlar, drängaskändare, människotjufvar, lögnare, menedare, och om något annat strider mot den sunda läran

11 enligt den salige Gudens härlighets evangelium, som blef mig anförtrodd.

12 Och jag tackar den, som har gifvit mig kraft, vår Herre Jesus Kristus, att han aktade mig trogen, i det att han bestämde mig för tjänsten,

13 mig, som förut var en hädare och förföljare och våldsvarkare; men barmhärtighet vederfors mig, emedan jag hade gjort det ovetande i otro;

Ag. 8: 3; 9: 1; 22: 4; 26: 9; 1 Kor. 15: 9; Gal. 1: 13; Fil. 3: 6; 1 Kor. 7: 25;

Jh. 9: 39; Ag. 3: 17.

14 och vår Herres nåd var öfvermåttan rik med den tro och kärlek, som är i Kristus Jesus.

15 Det är ett trofast ord och värdt att, på allt sätt mottagas, att Kristus Jesus kom i världen för att frälsa syndare, af hvilka jag är den främste.

Mt. 9: 13; Mk. 2: 17; Lk. 5: 32; 19: 10; 1 Jh. 3: 5.

16 Men fördenskull vederfors mig barmhärtighet, att Jesus Kristus skulle främst på mig bevisa hela sin långmodighet till en förebild för dem, som skulle tro på honom till evigt lif.

17 Men evigheternas konung, den oförgänglige, osynlige, ende Guden, vare ära och härlighet i evigheternas evigheter. Amen. Rom. 16: 27; 1 Tim. 6: 16.

18 Detta bud lägger jag dig på hjärtat, mitt barn Timoteus, enligt de förut öfver dig uttalade profetiorna, på det att

du i dem må strida den goda striden, 1 Tim. 6: 12; 2 Tim. 4: 7.

19 behållande tro och ett godt samvete, hvilket några hafva stött ifrån sig och så lidit skeppsbrott i afseende på tron; 1 Tim. 3: 9.

20 till hvilka höra Hymeneus och Alexander, hvilka jag har öfverlämnat åt satan, på det att de må tuktas till att icke häda.

2 Tim. 2: 17; 4: 14; 1 Kor. 5: 5.

2 Kapitlet.

Aposteln uppmanar till bön för alla och förbjuder kvinnorna att predika.

Så förmanar jag nu först och främst, att man håller böner, åkallan, förböner, tack-sägelser för alla människor,

2 för konungar och alla öfverhetspersoner, på det att vi må föra ett lugnt och stilla lefverne i all gudaktighet och ärbarhet. Jer. 29: 7.

3 Ty detta är godt och tacknämligt inför Gud, vår Frälsare,

4 som vill, att alla människor skola blifva frälsta och komma till sanningens kunskap.

Hes. 18: 23; 2 Pet. 3: 9.

5 Ty det är en enda Gud och en enda medlare mellan Gud och människor, människan Kristus Jesus,

Jh. 17: 3; Rom. 3: 30; 10: 12;

Gal. 3: 19; Ebr. 9: 15.

6 som gaf sig själf till en lösen* för alla, hvilket är det i sinom tid gifna vittnesbördet,

Mt. 20: 28; Ef. 1: 7; Kol. 1: 14;

1 Kor. 1: 6.

* Egentl.: en motsvarande lösen.

7 för hvilket jag bestämde till predikare och apostel — jag säger sanning [i Kristus], jag ljuger icke — till hednigarnas lärare i tro och sanning. Rom. 9: 1; Ag. 9: 15; 13: 2; 22: 21; Rom. 11: 13; 15: 16; Gal. 1: 16; 2: 7 8; Ef. 3: 8; 2 Tim. 1: 11.

8 Så vill jag nu, att nännerna skola på hvarje ställe bedja, upplyftande heliga änder utan vrede och tvekar.

Mal. 1: 11; Jh. 4: 21; Ps. 13: 2;

Mt. 5: 23; 6: 14.

9 Likaledes ock, att kvinnorna skola pryda sig i höfvisk dräkt med blygsamhet och tuktighet, icke i flätadt lår och guld eller pärlor eller kostbar klädsel, Tit. 2: 3; 1 Pet. 3: 3.

10 utan, såsom det höfves kvinnor, som bekänna sig till gudaktighet, med goda gärningar.

11 En kvinna låte i stillhet lära sig med all urdergifvenhet. 1 Mos. 3: 16; Ef. 5: 24.

12 Men en kvinna tillåter jag icke att lära andra, ej heller att taga sig välde öfver mannen, utan hon vare i stillhet. 1 Kor. 14: 34.

13 Ty Adam skapades först, sedan Ewa.

1 Mos. 1: 27; 2: 18, 22; 1 Kor. 11: 8, 9.

14 Och Adam blef icke bedragen, utan kvinnan blef bedragen och föll så i öfverträdelse. 1 Mos. 3: 6; 2 Kor. 11: 3.

15 Men hon skall fräslas genom barnsbörden, om de förblifva i tro och kärlek och helgelse med tuktighet.

3 Kapitlet.

En församlingsföreståndares rätta beskaflenhet, församlingstjänares och deras hustrurs egenskaper. Gudaktighetens hemlighet.

Det är ett trofast ord: Om någons håg blir vänd till ett föreståndarekall*, så åstundar han ett godt verk.

2 Så bör nu föreståndaren vara oklanderlig, en enda hustrus man, nykter, tuktig, höfvisk, gästvänlig, skicklig att undervisa; Tit. 1: 6, 7.

3 icke drinkare, icke våldsam, utan foglig, icke stridslysten, icke girig; 2 Tim. 2: 24.

4 väl förestående sitt eget hus och hållande sina barn i lydriad med all ärbarhet —

5 men om någon icke kan förestå sitt eget hus, huru skall han sköta Guds församling? —

6 icke nyomvänd, på det att han icke må blifva uppblåst och så falla i djävulens dom.

7 Men han bör öck hafva ett godt vittnesbörd af dem, som äro utanför, på det att han icke må falla i smälek och djävulens snara. 1 Kor. 5: 12.

8 Likaledes böra öck församlingens tjänare vara ärbara, icke tvetaliga, icke begifna på mycket vin, icke snikna efter neslig vinning, Ag. 6: 3.

9 hafvande trons hemlighet i ett rent samvete. 1 Tim. 1: 19.

10 Men äfven dessa skola först pröfvas, sedan må de tjäna, om de äro otadliga.

11 Likaledes böra hustrurna

* Det grekiska ordet är episkope.

vara ärbara, icke förtalerskor, nyktra, i allting trogna.

12 Församlingstjänarnaskola vara en enda hustrus män, som väl förestå sina barn och sina egna hus.

13 Ty de, som hafva tjänat väl, vinna åt sig själfva en god ställning och mycken frimodighet i tron på Kristus Jesus.

Mt. 25: 21; 1 Jh. 3: 21; 5: 14.

14 Detta skrifver jag till dig, ehuru jag hoppas att snart komma till dig;

15 men om jag dröjer, på det att du må veta, huru man bör förhålla sig i Guds hus, som är den lefvande Gudens församling, sanningens pelare och grundfäste.

16 Och erkänt stor är gudaktighetens hemlighet: Han som** uppenbarades i köttet, rättfärdigades i Anden, syntes för änglarna, predikades bland hedningarna, troddes i världen, upptogs i härligheten. Jh. 1: 14; Ef. 3: 5, 6; 1 Pet. 3: 18; 1 Jh. 1: 3.

4 Kapitlet.

Aposteln beskriver falska lärare; förmanar att afvisa käringsagor och öfva sig till gudaktighet.

Men Anden säger uttryckligen, att i kommande tider några skola affalla från tron, aktande på villoandar och ondandars läror

Mt. 24: 23; 2 Tess. 2: 3; 2 Tim. 3: 1; 2 Pet. 3: 3; 1 Jh. 2: 18; Jud. v. 18.

2 genom lögnares skrymteri,

3 som, brännmärkta i sitt

** A. 1.; Gud (i st. f. Han som),

eget samvete, bjuda, att man icke skall gifta sig, att man skall afhålla sig från hvarjehanda mat, som dock Gud har skapat för att med tacksägelse åtnjutas af dem, som tro och hafva förstätt sanningen.

1 Mos. 9: 3; Rom. 14: 6; 1 Kor. 10: 30.

4 Ty hvarje af Gud skapadt ting är godt, och intet är förkastligt, då det mottages med tacksägelse;

1 Mos. 1: 31; Ag. 10: 15; Rom. 14: 14, 20; 1 Kor. 10: 25; Tit. 1: 15.

5 ty det helgas genom Guds ord och bön.

6 Om du föreställer bröderna detta, så är du en god Jesu Kristi tjänare, närd af trons ord och af den goda läran, som du troget har efterföljt.

2 Tim. 1: 5; 3: 14, 15.

7 Men bortvisa de oandliga och käringaktiga sagorna; och öfva dig själf till gudaktighet.

1 Tim. 1: 4, 6.

8 Ty den kroppsliga öfningen är föga nyttig, men gudaktigheten är nyttig till allt, hafvande löfte om det nuvarande lifvet och det tillkommande.

Kol. 2: 23; 1 Tim. 6: 6; Ps. 37: 4.

9 Det är ett trofast ord och värdt att på allt sätt mottagas.

1 Tim. 1: 15.

10 Ty fördenskull möda vi oss och kämpa*, emedan vi hafva satt vårt hopp till den lefvande Guden, som är alla människors frälsare, synnerligen de troendes.

Ps. 107: 2; 1 Pet. 1: 21.

11 Bjud och lär detta.

12 Ingen förakte din ungdom, utan blif de troende en föresyn i ord, i vandel, i kärlek, [i ande], i tro, i kyskhet.

1 Kor. 16: 10, 11; Tit. 2: 15; 2: 7;

1 Pet. 5: 3.

13 Fortfar att föreläsa, förmana, undervisa, till dess jag kommer.

14 Försumma icke den nådegåfva, som är i dig, hvilken gafs dig genom profetia under de äldstas handpåläggning.

1 Tess. 5: 19; 1 Tim. 1: 18; Ag. 6: 6; 8: 17; 13: 3; 19: 6; 1 Tim. 5: 22.

15 Behjärta detta, lef i detta, på det att din förkofran må vara uppenbar för alla.

16 Haf akt på dig själf och på läran; förblif därvid; ty om du gör detta, så skall du frälsa både dig själf och dem, som höra dig.

Rom. 11: 14; 1 Kor. 9: 22; Jak. 5: 20.

5 Kapitlet.

Aposteln lärer, huru man bör skicka sig mot olika medlemmar af församlingen, gifver Timoteus särskilda förmaningar.

En äldre *man* må du icke hårdt bestraffa; utan förmana honom såsom en fader, yngre *män* såsom bröder,

3 Mos. 19: 32.

2 äldre *kvinnor* såsom mödrar, yngre *kvinnor* såsom systrar i all kyskhet.

3 Hedra *änkor*, sådana som verkligen äro *änkor*.

4 Men om någon *änka* har barn eller barnbarn, må de först

* A, 1, : försmädas,

lära sig att med gudaktighet vårda sig om sitt eget hus och så betala sin skuld till sina föräldrar; ty detta är tacknämligt inför Gud.

5 Men den som verkligen är en änka och har blifvit ensam, hon sätter sitt hopp till Gud och förblifver i böner och åkallan natt och dag; Lk. 2: 36, 37.

6 men den som lever i ypighet, hon är lefvande död.

7 Bjud äfven detta, på det att de må vara oklanderliga.

8 Men om någon icke drager försorg om sina egna och i synnerhet om sitt husfolk, så har han förnekat tron och är värre än en otrogen.

2 Tim. 3: 5.

9 En änka må antagas, då hon icke är yngre än sextio år, har varit en enda mans hustru

10 och har vittnesbörd genom goda gärningar; om hon har uppfödt barn, om hon härbergerat, om hon tvagit heligas fötter, om hon understödt betryckta, om hon vinnlagt sig om hvarje godt verk.

1 Pet. 4: 9; 1 Mos. 18: 4; 19: 2;

Lk. 7: 38, 44.

11 Men bortvisa yngre änkor, ty så snart de af vällust sätta sig upp mot Kristus, så vilja de gifva sig,

12 hafvande en dom öfver sig, därför att de brutit sin första tro.

13 Därjämte lära de sig ock att vara sysslolösa, löpande omkring i husen, men icke alle-

nast sysslolösa, utan ock skvaleraktiga och nyfikna, talande det, som icke är tillbörligt.

Tit. 2: 3.

14 Jag vill därför, att yngre änkor skola gifva sig, föda barn, förestå sitt hus, icke gifva motståndaren någon anledning till lastande.

15 Ty redan hafva några vändt sig bort efter satan.

16 Har någon troende man eller kvinna änkor, så må de understödja dem och icke låta församlingen betungas, på det att hon må kunna understödja dem, som verkligen äro änkor.

17 De äldsta, som väl förestå, må aktas dubbel heder värda, synnerligen de som arbeta i ordet och läran;

Rom. 12: 8; 15: 27; 1 Kor. 9: 11;

Gal. 6: 6; Fil. 2: 29; 1 Tess. 5: 12;

Ebr. 13: 17.

18 ty skriften säger: »På en ox, som tröskar, skall du icke binda för munnen», och: »Arbetaren är värd sin lön».

5 Mos. 25: 4; 1 Kor. 9: 9; 3 Mos.

19: 13; 5 Mos. 24: 14; Mt. 10: 10;

Lk. 10: 7.

19 Mot en äldste upptag icke klagomål, utom med två eller tre vittnen.

5 Mos. 17: 6; 19: 15.

20 Dem, som synda, tillrättavise du inför alla, på det att äfven de öfriga må frukta.

5 Mos. 17: 4, 5; 19: 19—20.

21 Jag betygar inför Gud och Kristus Jesus och de utvalda änglarna, att du iakttagert detta utan fördom, icke görande något med våld.

Gal. 1: 20; Fil. 1: 8; 1 Tess. 2: 5;

1 Tim. 6: 13.

22 Lägg icke för hastigt händer på någon och gör dig icke heller delaktig i andras synder. Håll dig själf kysk.

Ag. 6: 6; 8: 17; 13: 3; 19: 6; 1 Tim. 4: 14; 2 Tim. 1: 6.

23 Drick icke längre *endast* vatten, utan begagna något litet vin för din mages och dina ofta påkommande krämpors skull.

Ps. 104: 15.

24 Somliga människors synder äro uppenbara och gå före dem till dom; för andra åter följa de efter.

Gal. 5: 19.

25 På samma sätt äro ock de goda gärningarna uppenbara; och de, med hvilka det förhåller sig annorlunda, kunna icke förborgas.

6 Kapitlet.

Aposteln visar tjänares plikter, följderna af falsk lära och ordstrider, samt varnar mot girighet.

Alla, som äro tjänare under **A**ok, akte sina husbönder all ära värda, på det att Guds namn och läran icke må försmädas.

Ef. 6: 5; Kol. 3: 22; Tit. 2: 9; 1 Pet. 2: 18.

2 Men de, som hafva troende husbönder, förakte dem icke därför, att de äro bröder; utan tjäna dem så mycket hellre, som de, hvilka mottaga deras välgärning, äro troende och älskade. Sådant lär och förmana.

3 Om någon drifver främmande lära och icke håller sig till vår Herre Jesu Kristi sunda

ord och den lära, som hör till gudaktighet,

Gal. 1: 6, 7; 1 Tim. 1: 3; Tit. 1: 1.

4 så är han uppblåst och vet intet, utan är sjuk i spörsmål och ordstrider, af hvilka uppkomma afund, kif, smädelser, onda misstankar,

1 Kor. 8: 2; 1 Tim. 1: 4; 2 Tim. 2: 23; Tit. 3: 9.

5 misshälligheter mellan* människor, som äro fördärfvade till sitt sinne och beröfvade sanningen, menande, att gudaktigheten är ett medel till vinning. [Drag dig ifrån sådana].

1 Kor. 11: 16; 2 Tim. 3: 5, 8; Tit. 1: 1, 11; Rom. 16: 17; Tit. 3: 10; 2 Jh. v. 10.

6 Dock är gudaktigheten med förnöjsamhet ett stort medel till vinning.

Ords. 15: 16; 1 Tim. 4: 8; 1 Pet. 5: 7.

7 Ty vi hafva icke fört med oss någonting in i världen; det är klart, att vi icke heller kunna föra något därur;

Job 1: 21; 27: 19; Ps. 49: 18;

Pred. 5: 14, 15.

8 utan då vi hafva föda och kläder, så böra vi låta oss nöja därmed.

Ps. 55: 23; Ords. 27: 26; Mt. 6: 25; Ebr. 13: 5.

9 Men de, som vilja blifva rika, falla i frestelse och snara och i många oförståndiga och skadliga begärelser, som sänka människorna i fördärf och förtappelse.

Ords. 11: 28; 28: 20;

Mt. 13: 22; Mk. 4: 19; Jak. 5: 1.

10 Ty en rot till allt ondt är girigheten, till hvilken somliga hafva fattat lust och därigenom förvillat sig från tron

* A. 1.: onyttiga sysselsättningar för

och sargat sig själfva med många kval.

2 Mos. 23: 8;
5 Mos. 16: 19; Ords. 15: 16.

11 Men du, o Guds människa, fly sådant; och far efter rättfärdighet, gudaktighet, tro, kärlek, uthållighet, saktmod.

2 Tim. 2: 22.

12 Kämpa trons goda kamp, fatta uti det eviga lifvet, till hvilket du blef kallad, och hvarom du afgaf den goda bekännelsen inför många vittnen.

1 Kor. 9: 24—26; 1 Tim. 1: 18;
2 Tim. 4: 7; Fil. 3: 13, 14.

13 Jag bjuder dig inför Gud, som gör allting lefvande, och inför Kristus Jesus, som inför Pontius Pilatus betygade den goda bekännelsen,

1 Tim. 5: 21; 5 Mos. 32: 39; 1 Sam. 2: 6; Mt. 27: 11; Jh. 18: 37.

14 att du bevarar budet obefläckadt, oklanderligt* intill vår Herre Jesu Kristi uppenbarelse,

15 som den salige och ende härskaren, Konungen öfver alla konungar och Herren öfver alla herrar, skall i sin tid låta oss skåda,

1 Tim. 1: 17; Upp. 17: 14; 19: 16.

16 han som allena har odöd-

lighet, som bor i ett otillgängligt ljus, hvilken ingen af människor har sett, eller kan se, hvilken *vare* ära och evig kraft.

Amen. 2 Mos. 33: 20; 5 Mos. 4: 12; Jh. 1: 18; 1 Jh. 4: 12, 20.

17 Bjud de rika i denna världsålder att icke vara högmodiga eller sätta sitt hopp på oviss rikedom, utan på den lefvande Guden, som rikligen förlänar oss allting till åtnjutande;

Job 31: 24; Ps. 62: 11; Mt. 4: 19; 10: 24; Lk. 8: 14; 12: 15.

18 att göra godt, vara rika på goda gärningar, gifmilda, meddelsamma,

Jak. 2: 5.

19 samlande sig en god grund för det tillkommande, på det att de må fatta uti det rätta lifvet.

Mt. 6: 20; Lk. 16: 9.

20 O Timoteus, förvara ditt anförtrodda gods, vändande dig bort från de oandliga, tomma orden och den falskligen förefigna kunskapens inkast,

2 Tim. 1: 14; 1 Tim. 1: 4, 6; 4: 7;
2 Tim. 2: 14, 16; Tit. 1: 14; 3: 9.

21 till hvilken några hafva bekänt sig och så förirrat sig från tron. Nåden *vare* med dig**. Amen. 2 Tim. 2: 18.